

[Holger Andersen.]

raade er af allerstørste Betydning for de Beslutninger, der skal træffes. Saa er der altsaa hengaaet Tiden fra 4. Februar 1938 til 18. Marts, inden den højtærede Indenrigsminister har fremsat det foreliggende Lovforslag. Jeg ved ikke, om der i og for sig er for lang Tid mellem disse to Datoer. Hvis der skal rettes nogen Bebrejdelse mod den højtærede Indenrigsminister, maa det formentlig være — jeg gør det ikke — paa Baggrund af den lange Tid, der er gaaet fra Lovens Vedtagelse i 1935 til Fremkomsten af denne Betænkning fra Københavns Kommunes Luftværnsudvalg, som Ministeren øjensynlig har villet afvente. Jeg ved ikke, om den højtærede Indenrigsminister har Raadighed over Midler til at paavirke Arbejdets Gang inden for det paagældende Luftværnsudvalg, lige saa lidt som jeg, der ikke har noget Kendskab til denne Betænkning, kan dømme om, hvor stort og vanskeligt det Arbejde har været, som her har maattet udrettes. Men hvorom alting er, er det jo en Kendsgerning, at Lovforslaget er fremsat paa et meget sent Tidspunkt, hvad jeg i og for sig beklager, idet mit Parti meget kunde have ønsket, at der ogsaa havde været Mulighed for en Udvalgsbehandling i dette høje Ting, ikke for at sinke Lovforslaget, ingeniunde, men bl. a. for at vi kunde have faaet Adgang til at blive gjort bekendt med de samme Dokumenter og Oplysninger, som Udvalget i det andet høje Ting har haft Adgang til, derunder denne sikkert interessante Betænkning fra Københavns Kommunes Luftværnsudvalg, som Medlemmerne af dette høje Ting ganske er afskaaret fra at have noget Kendskab til, i alt Fald i deres Egenskab af Medlemmer af det høje Landsting. I Folketingsudvalget blev ogsaa drøftet andre Forhold, som det sikkert vilde have interesseret Medlemmerne af dette høje Ting at blive gjort bekendt med. Det er ud fra disse Synspunkter, jeg beklager Lovforslagets sene Fremsættelse og den Omstændighed, at der ikke levnes os Tid til virkelig at forhandle om Enkelthederne.

I den Betænkning, der er blevet afgivet i det andet høje Ting, fremhæves det særligt, at Udvalgets Arbejde i Folketinget har været koncentreret om tre Punkter, hvilket er fuldt ud forstaaeligt, da det er de vigtigste Punkter. Det er for det første Bestemmelsen i § 1, Stk. 2 og 3, i den Skikkelse, i hvilken Lovforslaget nu foreligger, altsaa om Opretelsen af et særligt Organ, som skal forestaa den administrative Gennemførelse af Lovens Bestemmelser i § 3 om Fordelingen af

Udgifterne mellem Stat, Kommune og private, og endelig Bestemmelserne i § 7, saaledes som de nu foreligger efter Ændringen i Folketinget angaaende Udskrivning af Mandskab til Udførelse af Foranstaltninger i Henhold til det foreliggende Lovforslag.

Mit Parti tillægger Spørgsmaalet om Ledelsen af det Arbejde, som der nu for Alvor skal tages fat paa, den allerstørste Betydning og kan derfor ogsaa kun med Glæde hilse den Forandring, som er indført i Lovforslagets § 1, Stk. 2 og 3. Vi tillægger den Omstændighed, at der kommer Enhed og Fasthed over Ledelsen af dette Arbejde, den allerstørste Betydning. Det tilkommer ikke Lovgivningsmagten at blande sig i administrative Anliggender, men jeg kan ikke tilbageholde et Ønske om, at den højtærede Indenrigsminister maatte have en heldig Haand med Hensyn til at finde den Mand, der skal være Leder af det med hele Civilbeskyttelsen forbundne Arbejde, og hvem derfor i Virkeligheden, selvfølgelig under den højtærede Indenrigsministers øverste Ansvar, Hovedarbejdet med Gennemførelsen af Lovens Foranstaltninger vil komme til at paahvile.

I denne Forbindelse vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister om Forholdet mellem § 1, 2det og 3die Stykke, og § 3, 1ste Stykke, 1ste Punktum. I § 3 staar der, at de i § 2 omhandlede Planer, altsaa de Planer, som Indenrigsministeren kan paalægge Kommunalbestyrelsen i Samraad med Politiet, eventuelt tillige i Samraad med vedkommende militære Myndigheder, at udarbejde angaaende Organisationen af Civilbefolkningens Beskyttelse inden for vedkommende Kommune, skal indeholde Bestemmelse om, „hvem der under Politiets Overledelse skal have Ledelsen af de forskellige Grene af Beskyttelsesforanstaltningerne“. § 1, 2det Stykke, forstaaer jeg saaledes, at der i Centraladministrationen skal oprettes en ledende Stilling, og at Indehaveren af denne Stilling skal have hele det ledende Arbejde med Hensyn til Gennemførelsen af Lovens Bestemmelser, bistaat af de Raadgivere, som dernæst nævnes, medens Bestemmelsen i § 3 formentlig drejer sig om, at i det konkrete Øjeblik, da de paagældende Beskyttelsesforanstaltninger skal tages i Anvendelse i Kommunerne, skal disse Foranstaltninger iværksættes under Politiets Overledelse. Jeg vil meget bede den højtærede Indenrigsminister om at bekræfte Rigtigheden af denne Forstaaelse. Hvis denne min Forstaaelse er rigtig, er dermed ogsaa sagt, at Enhed i Ledelsen er af største Vigtighed.